

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

4 Haziran 2015

Sayı: 204

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**İyi bir yaşam sandıktan çıkmayacak
Metal işçilerinin yaptığı gibi örgütlenip
mücadeleye etmek gerekli**

Renault işçilerinin başlattığı mücadele, Türkiye'nin en büyük patronlarını, işçi sınıfının en kıdemli ve güçlü düşmanlarından olan patron örgütü MESS'i dize getirdi. Böylece işçi sınıfı, tam da siyasilerin, medyanın, kulakları sağır eden kampanyalarla bizi seçime yönlendirdiği bir ortamda, hem gerçek gücünü gösterdi hem de iyi bir yaşam için ücret ve hak almanın yolunu gösterdi. Selam olsun!

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

İşçiler, birlik olmalarına ve kendi öz örgütlerine dayanarak, olmaz olanı oldurdular, düzenin işçileri durdurmak için kullandığı yasaları kağıt parçasına çevirip geçersiz kıldılar. Hem patronlar hem patronlar örgütü MESS hem Türk Metal'in utanmaz bürokratları hem de hükümet yetkilileri, toplu sözleşmenin değişmeyeceğini, kanunsuz grev olamayacağını söylediler. İşçiler hepsini öldürdü!

Renault işçileri, 15 mayıstan 27 mayısa, tam 12 gün grev yaptı. İlk çıktı, son bitirdi. Çünkü kendi öz örgütünü kurmuştu. Kendi mücadelesini, kendi gücü ve çabasıyla kendisi yönetti. İşte işçi sınıfına gerekli olan budur.

İşçiler, bir hafta içinde bin lira, yıl sonunda pirim adı altında 600 lira, promosyon adı altında 480 lira parayı patronlardan kopardılar. Toplamda, 2.280 lira, aylık 190 lira demek. İşçilerin talebi 300 ile 500 lira arasındaydı. Evet taleplerini alamadılar ama daha önemli bir şey yaptılar: sendikaların imzaladığı toplu sözleşmeyi, işçinin prangası olmaktan çıkardılar. Son 20 yıldan uzun süredir, hiçbir yerde, satın alma gücü düşse de, eskiden gündeme getirilen ve uygulanan ek zam talebi gündeme gelmedi. Sendika bürokratları ağızlarına almadılar. İşte metal işçileri, sözleşme düzenini, sendika düzenini aşım patronları, patron sendikasını da aşım ücretlerinde iyileştirme aldılar, bunun yolunu açtılar.

Bu nedenle aynı sorunları yaşayan, aynı talepleri olan metal iş kolunun en büyük ve önemli fabrikalarının işçileri; Mako, Ford-Otosan, Tofaş, Ototrim, Delphi, Türk Traktör, CMS, Coşkünüz, Bursa'dan, İzmit, Ankara, İzmir'e kadar her yerde mücadeleye katılıp sürdürdüler. Hepsi de güçlü, yenilmez görülen metal patronlarını dize getirdi, hak aldı.

Metal iş kolunun patron sendikası MESS, 1970'lerde DİSK'in grevine katılan tüm işçilerin isimlerini, o zaman bilgisayar olmadığı için bir kitapta toplayarak, tüm patronlara gönderdi. Kitapta adı olan işçilerin işe alınmamasını, alınmışsa hemen işten çıkarılmasını emretti. İştı metal işçileri, bu yeminli, tescilli işçi düşmanı MESS'i gerilettiler. Çünkü MESS, işçilerin sendika bürokratlarını aşarak, düzenin yasalarını hiçe sayarak yaptıkları grevin yayıldığını ve işçilerin hiçe saydığı sözleşmeye bağlı çalışan 110 bin işçinin tümüne hatta daha da genelleşebileceğini çok iyi biliyor.

Türkiye'deki iş yasaları, sendika yasaları, hükümetin yeni çıkardığı güvenlik yasaları varken, değil 10 gün, bir gün grev yapmak bile çok büyük bir başarıdır. İştı işçi sınıfı, bunu başaracak güce ve olanağa sahip olduğunu, hatta toplumda her şeyi değiştirebilecek olanağı bulunan tek sınıf olduğunu gösterdi.

Metal işçileri, milyonlarca insanın seçim sandığından bir umut beklemeye yönlendirildiği bu günlerde, umudun gerçekte nerede olduğunu gösterdiler. (04.06.2015)

Emekçinin Gündemi

Seçim vaatleri, sorunlara yaklaşmıyor bile!

Seçim tarihi yaklaştıkça, siyasi partilerin ekonomik vaatleri artıyor. “ikinci yarı”, “yaşanacak Türkiye”, “bizimle yürü”, “bizler” gibi soyut laflardan, asgari ücret zammına, emeklilik aylıklarına, işsizlik, borçlar gibi milyonları ilgilendiren somut sorunlara yönelik vaatler öne çıkıyor.

Çünkü tüm bu gerçek sorunlar, emekçiler için artık katlanılmaz hale geldi. Medyada, ihracatın düşüşünden, kurun yükselişinden, yani ekonomik gerilemenin patronları etkileyen kısımlarından bahsediliyor. Oysa patronlar, işleri gerilese de hatta dursa da, kasalarında paraları çok. Emekçiler ise aydan aya, hatta 13 milyon yoksul, günlük yaşıyor.

AKP iktidara geldiğinde işsizlik, resmi olarak %10 civarındaydı, bir ara %9'a indi, şimdi yeniden %11'e çıktı. Son resmi rakam temmuz ayına ait,

tarihi bir rekor: 4 milyon 970 binden fazla insan iş arıyor.

Sadece işsizler geçim derdinde değil, devletin açıkladığı rakamlara göre bir aylık açlık sınırı 1.349 lira iken asgari ücret 949 lira. Bu rakamlar, siyasi partilerin zam vaatlerinin de aslında ne kadar yetersiz olduğunu gösteriyor.

Esas önemli olan yaşam düzeyini iyileştirmek için satın alma gücünün arttırılmasıdır. Bunu dile getiren bile yok. Siyasi partiler, ücretlerin, satın alma gücünün korunması için enflasyon oranında otomatik olarak arttırılmasını önermiyor. Emekçilerin, karar alma süreçlerini, kurumlarını denetlemesini önermiyor.

Milyonlarca insan, kredi taksitlerini ve kredi kartı borcunu ödeyemiyor. Borcun bir kısmını silmeyi öneren var ama bugünkü borç düzenini değiştirmenin sözünü eden yok!

Özellikle AKP'nin “istikrar” vurgusu yapması, utanmazca. Neyin istikrarına vurgu yapılıyor? Her gün 4 işçinin sözde iş kazalarında ölümünün, en zenginle en yoksul arasındaki gelir farkının 15 katı aşmasının, güvencisiz çalışmanın, sendikasızlaşmanın ve tüm bunların karşısında hem patronların hem de kendilerinin kasalarının tika basa dolması, lükse ve kibre kapılmalarının, emekçileri hor görmelerinin...

Bu düzende, sadece düzeni savunacak siyasi parti kurmaya izin var. Bu partilerin görevi de milyonlarca emekçiyi, şu ya da bu vaatle kandırıp bir dahaki seçime kadar, isyan etmelerini önleyecek şekilde baskı altında tutmaktır. Tüm partiler, kâr düzenini, sömürüyü, patronların hükmetmesini normal görüyor. Oysa bizim için esas değişmesi gerekenler, bunlardır. (03.06.2015)

Devlet katından, kadınlara darbe

Anayasa Mahkemesi, resmi nikah kıymadan dini nikah kıyan imam ve çiftlere ceza verilmesini öngören kanun maddesinin kaldırılmasına karar verdi.

Kadın hakları savunucuları, bu kararın erken yaşta ve zorla evliliklerin önünü açacağı ve kadını güvencesiz bırakacağını, kadınların boşanma ve miras açısından kazanımlarını ellerinden alacağını, kadın ve çocukları güvencesiz bırakacağını söylüyor. Ayrıca çok eşliliğin önünü de açabilecek.

Bu kanun maddeleri 2002 yılında, resmi nikahı arttırma, kadın ve çocukları güvence altına alma hedefiyle çıkarılmıştı. Artık erkeğin ‘boşol’ demesiyle kadın belki de tüm haklarından yoksun kalacak.

Kadınların, özellikle yoksul kadınların zaten çok zor olan durumu, devlet eliyle daha da geriliyor. Bir kadın derneği olan KAMER, Doğu ve Güneydoğu Anadolu ve Karadeniz’de 24 bin 723 kadınla doğrudan görüştü: Kocasını öldüğü için kayını ile evlenmek zorunda kalan 18 kadın,

Değiş tokuş edilmiş 172 kadın (berdel), Bir kan davasında barış hediyesi olarak sunulmuş 10 kadın, Doğan doğmaz evlendirilmiş 21 kadın ile karşılaştı.

Ancak kadınlar, önce evdekilerin, çocukların karnını doyurmak istiyor. “Kocam dövüyor ara sıra ama asıl çocuklar aç, şimdi bundan mı bahsedeceğiz” dedikleri söylüyor. İşte bu ortamda, Anayasa Mahkemesi, hem sömürü hem de cinsiyetçi düzene bir kıyak yapmış oldu. (02.06.15)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Çalış, çalış, çalış, daha çok çalış!

Haftalardır, fazla mesai yapıyoruz. İki ayda, belki de daha uzun sürede yapılacak işi, işçi arkadaşlar iki hafta boyunca her gün akşam mesai yaparak bitirdiler. Pazar günü, resmi tatil dinlemeden çalıştık. Neden? Çünkü belediye başkanı, on üç bin metrekarelik parkın seçimden önce açılmasını istedi. Onun için çok güzel bir seçim yatırımı. İki hafta boyunca gerginlik hiç bitmedi. Bu kölece çalışma koşulları tüm arkadaşları olumsuz etkiledi. Kavgalar, tartışmalar hiç eksik olmadı. Hepimizi kölece çalıştırdılar ama hala biz zorlamasak siz hiçbir şey yapmazsınız diyerek aşağılamaya devam ediyorlar ve yapılan her işi şu veya bu şekilde eleştiriyorlar. Bilinçli yapılıyor. Asıl patronlar ve onların kölece çalışma koşulları ortadan kalktığı zaman üretkenlik daha da artacak. Zorla yapılan iş ne kadar parlak olabilir?

Mesai yapılan her gün işçi arkadaşlara öğlen ve akşam yemeği diye “ekmek arası” kaşar ya da hangi etten yapıldığı belirsiz “ekmek arası döner” verildi. Hatta belediye bir keresinde öğle arası, sadece pilav verdi. Tek çeşit. İster ye ister yeme. Üstelik yemekten şikayet eden işçileri de “bunlar da hiçbir şey beğenmezler” laflarıyla aşağıladılar. Bir işçi arkadaşı araba çarptı. Akşam yemeğinin geldiğini görünce, yemek dağıtılan noktaya ulaşmak için caddeden karşıya geçmeye çalışırken oldu. Evet, karnı aç ve

çalışmaktan bitkin düşmüştü. Hangi insan bu çalışma koşullarında dikkatsizce davranmaz ki? Üstelik müdür, çarpan arabanın şoförü tanıdık var, özel hastaneye götürelim demesine rağmen kabul etmedi. İşçi arkadaşı müdürün “yoğun” isteği üzerine devlet hastanesine götürdük. Özel hastaneye gidemez, müdür ya da patron onun masrafıyla mı uğraşacak? İşleri başlarından aşkın zaten.

Parkı açılışa yetiştirip, teslim ettik. “Kuran” okuyarak yapılan açılış başta belediye başkanı olmak üzere, laf ebelerinin konuşmalarıyla sürdü. Başkan, açılıştan sonra herkese yemek verdi. Açılış hediyesi! Yemekte yaptığı konuşmasında, işçilerin cumartesi ve pazar günü de çalışmasını istediğini söyledi. Nedeni, parkların çok bakımsız ve pis olması. Park sabitleri şimdi hafta içi bir gün izin kullanıp, pazar günü de çalışıyor. Belediye başkanı kendi işçilerinin, cumartesi günü çalıştığından habersiz olsa gerek!

İki hafta sonra rahatlayacağız derken, yeni işler çıkardılar. Başkan, büyük bir çocuk parkını gezecek diye bütün parkı elden geçirdik. Başkan kızmasın diye. Ayrıca bir park daha bitirdik. Çünkü başkana söz vermişler. Hatta başkan gelecek dediler ama gelmedi. Ve biz parkı hızlıca yapalım diye bize yalan söylediklerini düşünüyoruz. Parka uğrayan yok. Üstelik bir hafta boyunca yine mesai yaptık. Alicengiz oyunlarıyla iş yürütmeye çalışıyorlar.

Bir iş kazası daha oldu. Yeşil alanlar, gece başlayıp sabaha kadar tankerle sulanıyor. Tankerle sulama için Urfa'dan mevsimlik işçiler geldi. Çoğu genç. Belediyenin kontrol

mühendisi boş tankeri İski'nin dolum noktasına göndermemizi istedi. İskidolum noktasında fen işlerinin tankeri de bekliyordu. Fen işleri çalışanı suyun tazyikli geleceğini söylemeden vanayı indirince genç arkadaş hortumun hakimiyetini kaybediyor, hatta hortumun darbelerine maruz kalıyor. Şimdi arkadaşın iki kolu da alçıda. İş kazası tutanağı tutunca müdür kızdı. Belediyenin ismi tutanakta geçtiği için. İşçi arkadaş, suçu üstlenip belediyeyi aklaması gerekiyor ya!

Sendika, tüm bu süreç boyunca işçilerin yanında yoktu. Bir işçi arkadaş, bir mayısa davet mesajı atan sendikayı arayıp bizimle neden ilgilenmiyorsunuz diye hesap sormuş. Sendika da yakında toplantılar düzenleyeceğini söyleyip geçiştirmiş. Aynı zamanda sendika, belediyeden ihale şartnamesini istedi. Ancak belediye yine alicengiz oyunuyla, bir takım yasa maddelerinin altına sığınarak şartnameyi vermeyi reddetti. Sendika bunun yasal olmadığını yazılı olarak bildirip, şartnameyi tekrar belediyeden talep etti. Vermek zorundalar, verecekler de! Bu ucuz oyunlarıyla işçileri kandırabileceklerini düşünüyorlarsa, yanılıyorlar! (Bir işçi)

Gıda

Sözleşme bitti fakat sorunlar devam ediyor

Sözleşmenin imzalanmasından sonra normal çalışma düzenine döndük. Sözleşmeden doğan ücret farklarının ödenmesinde bir anlaşmazlık oldu. Önce 19 Mayıs,

sonra da Mayıs sonuna kadar ödeneceği söylendi. İlk tarih geçince, patron herkesin hesabına bin lira yatırmayı teklif etti fakat işçiler, paranın tamamını almak istediklerinden bunu kabul etmedi. Ay sonuna kaldı.

Eski fabrika tamamen kapandığı için tüm üretim burada. Ancak servis sorunu devam ediyor. 15 hazirandan sonra, eski fabrikanın çevresinden işçi getiren servislerin kaldırılacağı açıklandı. Bu nedenle işçiler, okullar kapanır kapanmaz, taşınma telaşında. Fakat idari kısımlarda çalışanlar için aynı şartlar geçerli değil.

Fabrikada, sanki kamu iş yeriymiş gibi işçi-memur ayırımı, idare tarafından bilinçli olarak yürütülüyor. Kendini “memur” zannedenler, ayrımcılıktan ötürü, kendini patrona yakın görüyor. İşçiler de onları, ayrımcılık yapanlar olarak görüyor. Her iki taraf için idare, patron iyi, karşı taraf kötü. Bu bir oyun ve oyunda kazanan sadece patron.

Fabrikanın girişindeki iş güvenliğine ilişkin tabela, artık işçilerin daha çok dikkatini çekmeye başladı. Tabelada, üstte son iş kazasından sonraki gün sayısı, altında ise iş kazası olmadan geçen en uzun süre yazılı. Şimdiye kadar, iş kazası olmadan en uzun 17 gün çalışılmış. Fabrika tam kadro çalışalı 8 ay oldu ve hiç iş kazası olmayan 10 gün geçmedi. Bu tabela, çalışma koşullarını çok iyi anlatıyor. Ancak patronların tutumlarında en küçük bir değişiklik olmuyor. Çünkü onlar için en öncelikli olan kasalarının dolu olmasıdır. (Bir işçi)

Korkacak bir suçum yok!

İşyerinde baskılar devam ediyor. Müdürün, şefin psikolojik baskısı bizi yıldırılmamalı. İş çok, işçi az,

yeni işçi alınmıyor. Az işçiyle çok iş, sağlıklı üretim istiyorlar.

Müdürün işçileri yıldırma taktiği çok. Geçen gün, dört işçi eksik, kimi hasta, kiminin işi var. Eksik çalışıyoruz, müdür geldi, kaliteyi düşürüyorsunuz deyince aldığı cevap “bundan iyisini yapamayız” oldu. Dört kişi eksik olduğumuzu, motor olmadığımızı söyledik. Söylerken “kardeşim” deyince müdür iyice kızdı, bana kardeşim demeyin dedi. Biz de, “bey” dememesini, işçi olduğumuzu, işçi denmesini istedik.

İşçinin cevap vermesine kızan müdür, “ne kızılıyorsun, niçin bağıyorsun, ben işverenim, benim dediğim olur” deyip gitti. Sonrada tartışmayı şefe anlatmış. Ne anlattıysa, arkadaşlar çıkışımı beklediler. Akşam oldu, üç gün geçti, hala çıkarmadılar. Arkadaşlar, çıkarılmamamı yadırgadı, anlaşmalı tartışıp tartışmadığımızı sordular.

Müdürün düşündüğü, çekindiği bir şey vardır. Her hakkımızı çalışıyorlar, sözlerimiz gerçeği anlattığı için onlara daha çok dokunuyor. (Bir işçi)

Havuç ve sopa

Havaların ısınması ile dondurma sezonu açıldı. Ana firma tarafından hedefler belirlendi ve bizden bu hedefleri aşmamız bekleniyor. Bu hedeflerin tutturulmasında kullanılan yöntem ise havuç ve sopa.

Türkiye'nin ve dünyanın en büyük dondurma markalarından biri olan firmanın, İstanbul'un sadece altı mahallesindeki Mayıs ayı satış hedefi 1,5 milyon lira. Bu satış için çalıştırılan işçi sayısı toplamda on beş. İşçiler asgari ücrete çalıştırılıyor ve hedef tutturulması halinde pirim veriliyor. Bu pirim ise çeşitli şartlara bağlı. İstenilen müşteri

sayısının tutturulması, haftalık satış hedefinin tutturulması ve aylık satış hedefinin tutturulması gibi. Buna benzer olarak firmanın her istediğini yapmak şartı ile bir satış işçisinin aldığı ücret yaklaşık iki bin lira, ürünü taşıyıp müşteriye ulaştırın dağıtım işçisinin ücreti bin beş yüz liraya ulaşabiliyor. Benim buradaki görevim ise yapılan satışları faturalandırmak ve raporlama yapmak. Bahsettiğim pirimler benim için geçerli değil.

Ekip bu şartları sağlayabilmek için itiraz etmeden çalışıyor. Sabah 8:30 da işbaşı yaparak gece 11:00'e, bazen daha geç saatlere kadar çalışıyoruz. Bölgeyi iyi bilen ve daha tecrübeli işçiler işlerini çok daha erken bitirip evlerine gidebiliyor. Fakat sezonluk işçiler gece yarısına doğru işlerini bitirebiliyorlar. Bu nedenle Mayıs ayı boyunca günde 16 saat çalıştım ve herhangi bir ek ücret almadım.

Bu şekilde çalışsak da ay sonunda hedef tutmayınca kimse ek ücret alamıyor. Firma, işçilere havucu göstererek on beş kişi üzerinden 1,5 milyon lira kazanıyor. İşçiler ise ek ücret alabilmek için öylesine çabalıyorlar ki bu durumu konuşacak, düşünecek fırsat bulamıyorlar. (Bir işçi)

Uluslararası Gündem

Ortadoğu

Irak ve Suriye

İŞİD, Irak'ın kuzey batısında ve Suriye sınırına yakın El Anbar eyaletinin başkenti Ramadi'yi ele geçirdikten sonra 21 mayısta Suriye'deki Palmire kentini ele geçirdi ve Suriye sınır boyundaki ilerlemesini sürdürdü. Suriye İnsan Hakları Derneği'nin açıkladığı verilere göre, İŞİD 9 gün önce işgal ettiği Suriye'deki Humus eyaletine bağlı Palmire'de, aralarında sivillerin de bulunduğu en az 217 kişiyi katletti. Aslında gerçek bilanço çok daha ağır olabilir.

Irak'ta olduğu gibi Suriye'de de İŞİD'in ilerlemesi on binlerce insanı göçe zorladı. Ocak 2014'ten ve özellikle haziran 2014'ten bu yana İŞİD'in çok hızlı bir şekilde Suriye ile Irak arasındaki bölgede yaptığı ilerlemeler sonucunda, büyük bir bölgeyi ele geçirdi. İŞİD şefi El Bağdadi, bu bölgede "halifelik" kurma iddiasında.

ABD emperyalizmi ve ardından da Fransa, İŞİD cihatçılarının işlediği tüyler ürpertici barbarlıklardan dolayı gösterilen tepkileri kullanarak geçen yılın ağustos ayından bu yana, İŞİD'in ilerlemesini durdurmak amacıyla hava bombardımanlarına başladı.

Bölgedeki karışıklığın esas nedeni; 1991 ve 2003'de Irak'a karşı yapılan savaş ve işgallerdir. Her defasında olduğu gibi emperyalizmin, kendisinin

veya kendisine hizmet edenlerin aracılığıyla başlattığı yangınları söndürmek için yaptığı girişimler, yangınların yenilerini çıkarıyor ve onları daha da büyütüyor.

Irak'ta şu an iktidarda olan Haydar El Abadi hükümeti, sünni İŞİD milislerine karşı savaşmak için, yerine geçtiği ve ABD'nin baskıları sonucu uzaklaştırılan Nuri El Maliki hükümetinden daha fazla olanağa sahip değil. Haydar El Abadi, çoğunluğu şii olan milislerin

Iraklılar, sünni ve şii bölgeler şeklinde yaşamak zorunda kalıyorlar ve de giderek karşılıklı nefret duyguları büyüyor.

Bölgede ABD emperyalizminin en büyük jandarması olma rolünü üstlenmek isteyen Suudi Arabistan, Katar veya İran arasında büyük bir yarış yaşanıyor. Ayrıca ABD, İŞİD milislerine karşı savaşmak adına bölgedeki birçok şii veya sünni milisi silahlandırıyor ve onlara para yardımında bulunuyor.

Suriye'de

ise ABD, Suudi Arabistan aracılığıyla sünni milisleri silahlandırdı ve bu milisler arasındaki bazı güçler, sonradan Beşir Esad iktidarını sıkıştırmak için İŞİD'i oluşturdu. İşte çok hızlı bir şekilde

güçlenen İŞİD

bu siyasetin bir yan ürünü olarak ortaya çıktı.

Bölgede durum gittikçe daha da kokuşmaya devam ederken, kitleler cihatçı çeteler ile emperyalist ordular arasında sıkışmış durumda. Kitleler, emperyalizmin hakimiyetini sürdürmek için uyguladığı siyasetlerden dolayı çok feci bedeller ödüyor. LO (29.05.2015)

yardımına baş vurmamak zorunda. Ancak milisler de son aylarda ele geçirdikleri bölgelerde, tıpkı İŞİD milisleri gibi, katliamlar gerçekleştiriyor.

Amnesti Enternasyonal, şii milislerin yaptığı insan kaçırmaları, öldürmeleri ve ellerindeki tutsakları katlettiklerini teşhir etti. Şii milislerin de uyguladığı şiddet nedeniyle binlerce Irak'lı korkulardan dolayı göç etmek zorunda kalıyor ve sonuç olarak eskiden bir arada yaşayan

Kemer sıkma politikalarına karşı oylama

İspanya'da 24 Mayıs pazar günü tüm ülkede belediye seçimleri yapıldı. Endülüs hariç, Bask ülkesi, Galiçya ve Katalonya gibi bütün önemli bölgelerde, bölgesel parlamentoları belirleyen özerk yönetim seçimleri de gerçekleştirildi.

Bu iki seçimin sonuçları, şu anda iktidarda bulunan sağcı Halk Partisi'nin (PP), kitlelere dayattığı kemer sıkma politikasının ve aynı zamanda buna eşlik eden politik dostları ve finans dünyası tarafından gerçekleştirilen tüm yolsuzlukların, skandal ve çalıp çırpımların giderek daha da artan bir biçimde reddedildiğini gösteriyor.

Bankacılar, banka kredilerini ödeyemeyenleri evlerinden atarken, batmakta olan bankaların milyarlarca lira ile kurtarılmasına karşı başkaldırı rüzgarlarını estiriyor. Başbakan Rajoy'un, krizin sonunun yaklaştığını ilan ettiği konuşmalarına gelince, işsizliği, güvencesiz çalışmayı, geçici işleri, ücretlerde yapılan kısıntıları artık kabul etmeyen kitlelerin öfkesini daha da arttırdı. Rajoy, kuşkusuz kendi mevzilerini korumak için çok yakın zamanda kurulmuş, sağda demir atmış ve hızla gelişen, 1 milyon 400 bin oy alan yeni bir parti olan Ciudadanos (Citoyens) ile ittifak yapmayı ümit ediyor. Ancak henüz hiçbir şey kesin değil.

Halk Partisi, 2007 yılındaki krizden beri birbirini izleyen hükümetlerin politikasının sonuçlarını ödeyen tek büyük parti değil. Solda Sosyalist Parti de (PSOE), iktidarda ve yerel

yönetimlerdeyken Halk Partisi'ninkine benzeyen bir politika uyguladı ve bu durum seçmenlerini hayal kırıklığına uğrattı. 24 mayıstaki seçimlerde, gerilemesi göreceli olarak durmuşa benziyor. Öne, en genç ve dinamik yöneticileri koymayı tercih ederek, iki seçimde önemli mevzilerini korudu. İktidarda kalmayı ümit ettiği yerlerde Podemos ve Izquierda Unida gibi radikal akımlarla ittifak yapmasının gerektiği de ortada.

Belediye ve özerklik seçimleri, bu akımların yükseldiğini onaylıyor. Bu yükseliş farklı tonları kapsasa da, yüz binlerce insan tarafından, hükümetin kendilerine dayattığı fedakarlıklara boyun eğmeyi kabul etmemeyi cesaretlendirdi.

Bu akımların en önemlisi Podemos. Podemos, belediye seçimlerinde, kentlere ya da bölgelere göre kendi etrafında çeşitli isimler altında gruptan oluşan koalisyonlar kurarak, kendisini sistemli olarak aynı isim altında temsil etmeme yolunu seçti. Bu listeler, en önemlileri de dahil, birçok yerel yönetimde gerçekten de önemli başarı kazandı.

Podemos Madrid'de, kendi etiketiyle Ahora Madrid (Şimdi Madrid) adı altında sundu ve kendini Halk Partisi ile neredeyse eşit bir konumda buldu. Madrid belediye başkanı adayını, kitleler içindeki militan geçmiş ve yakın geçmişte kemer sıkma politikalarına karşı yapılan mücadelede oynadığı rolle tanınıyor.

İkinci çarpıcı durum ise Barselona'daki sonuçlar. Burada, Ada Colau tarafından yönlendirilen koalisyon listesi

Barselona en comú (Barselona Birlikte) oyların büyük çoğunluğunu aldı ve sağın Katalan milliyetçilerinin listesinin de büyük oranda oylarını alarak, onların ayağını kaydırıldı. Ada Colau, popülerliğini Barselona'nın yoksul mahallelerinde, yoksul ailelerin evlerinden atılmasına karşı yapılan mücadelelerde kazandı. Ve onun, Barselona Belediye Başkanı olması gayet mümkün.

Seçim yoluyla karşı çıkışı ölçmeyi sağlayan diğer bir belirti de, İspanyol Komünist Partisi etrafında inşa edilen oluşum olan d'Izquierda Unida'ya (IU) verilen oyların değişmeden kalması oldu. Medyanın can çekişmekte ve ölmek üzere olduğunu söylediği bu parti 1 milyon 59 bin oy alarak konumunu korudu.

Belediye meclisleri ve bölge parlamentolarının kurulmasında kuşkusuz, özellikle de yıl sonunda yapılacak olan genel seçimler nedeniyle bir sürü siyasi pazarlıkla olacak. Bugün için önemli olan, Podemos, IU, Ana Colau'ya doğru yönelenlerin, kendilerini sadece liderleri değiştirmekle sınırlandırmayıp hem siyasi hem de mücadele hedefleri oluşturup, emekçi kitlelerin çıkarları yararına oluşturulacak ve savunulacak bir siyaseti dayatmalarıdır. LO (27.05.2015)

Ücret zammı için grev

Son aylarda Almanya’da farklı iş kollarında, genellikle ücret zamları için grevler giderek artıyor. Önce Amazon, sonra metal sektörü ve ardından postanenin banka bölümünde ve de kamuda grevler yaşandı. Şimdilerde ise binlerce işçi, 3 sektörde grevler yoluyla hak arıyor: Demiryolları, posta ve sosyal hizmetler emekçileri.

Bu sözü edilen grevler, geleneksel toplu sözleşmeler çerçevesinde sendikaların çağrıları sonucu ile başlasalar veya onların desteği ile gerçekleşse de, her zamanki klasik uyarı grevlerinden farklı olarak hem katılan emekçi sayısı bakımından hem de gelişmeleri açısından farklılıklar içeriyor.

Demiryolları ve posta emekçileri...

Mayıs ayının ilk haftasında GDL (kondüktör sendikası) sendikasına üye tren kondüktörleri, iş saatlerinin çok uzun olmasına ve zaten kısıtlı olan grev hakkına ek sınırlandırmalar getirecek yeni uygulamalara karşı kitlesel bir şekilde greve katıldılar. Bu yeni yasaya göre artık, her işyerinde sadece bir sendikanın yetkisi olacak ve diğer sendikaların yetkisi olmayacak. Örneğin mücadeleci ama azınlıkta olan bir sendika, son GDL örneğinde olduğu gibi, grev çağrısında bulunma hakkına sahip olmayacak.

Söz konusu olan bu yeni yasa, mevcut koalisyon hükümeti (sağ ve sosyal demokrat koalisyonu) tarafından tüm emekçilere karşı resmi yasa halinde kabul ettirilmeye çalışılıyor. Bu ortamda böyle bir

yasanın kabulü demiryolları idaricileri için çok hoş olacak, çünkü GDL sendikasının kararlı tavırları sonucu, demiryollarında gerçekleşen son grevler, onları çileden çıkarıyor. Ama ellerinden bir şey gelmiyor. Bazı sendikalar, kendi kısa vadeli çıkarlarını gözeterek bu yeni yasaya olumlu bakıyor, çünkü onlara göre bu yasa, onları rahatsız eden bazı mücadeleci sendikaları devre dışı bırakacak.

Şu anda demiryolu emekçileri bu grev düşmanı yasaya karşı, bütün emekçilerin haklarını da savunarak, düşmanca medya kampanyalarına rağmen mücadele etmeye devam ediyor ve de emekçiler arasında destek görüyorlar.

Postaya gelince: Kargo dağıtımını yapan yeni bir taşeron şirket oluşturuldu ve bu bölümdeki tüm emekçiler, bu yeni şirkete güvencesiz çalışanlar olarak aktarılıp ücretlerinde %20’lik bir kesinti yapılmak isteniyor. Ek olarak, artık Deutsche Post toplu sözleşmelerinden yararlanamayacakları için de bir sürü sosyal haklarını kaybedecekler.

İdare, çok sert bir şekilde ya bunu kabul edersiniz ya da işten atılırsın tehditlerinde bulunuyor. Ancak idare, hiç tahmin etmediği bir gerçekle karşı karşıya kaldı: Güvenceli posta emekçileri de güvencesizleştirmek istenen emekçilerle dayanışma yaparak onlar da bu tehditlere greve katılarak cevap verdiler. Çünkü güvenceli işçiler de ilk saldırıdan sonra kısa zamanda saldırıların hedefi olacaklarını çok iyi anladılar.

...sosyal hizmetlerde çalışanlar da

Diğer eylemler ise sosyal hizmetlerde çalışan emekçileri ilgilendiriyor; esas olarak eğitimci, ana okullarında yardımcı, sosyal hizmet veren farklı bölümlerde çalışan ve çoğunlukla kadınların çalıştığı bölümler söz konusu. Ek olarak kreşlerde, çocuk bakım hizmetlerinde, genç yurtlarında ve özürlü hizmetlerinde çalışanlar saldırıların hedefinde.

Genellikle yerel idareler, borçları artmaya devam ettiği için sosyal hizmetlerde çalışanlara şantajlar yapıp onlara karşı kemer sıkma önlemlerini dayatmak istiyor. Ama bu emekçiler de boyun eğmeyip kendi haklarını savunmaya çalışıyor ve bu nedenle de hemen %10 ücret zammı istiyor. Çünkü tam gün çalışanlar bile çok düşük ücretler alıyor. Üstelik de çoğu tam gün değil, haftada 20 ile 30 saat civarında çalışıyor ve hiç de güvenceleri yok...

Son aylarda tüm bu emekçiler, büyük katılımlarla bir kaç defa bir günlük eylem ve grev gerçekleştirdi. Ancak belediyeler en küçük bir zam bile yapmadı. Aile bakanı cevap olarak, yaptıkları işlerin çok takdir edilecek şeyler olduğunu, zam isteklerinin de anlaşılır olduğunu ancak zam verecek paraları olmadığını söyledi... Ardından eylemler daha da büyümeye başladı ve katılım da artarak kamu hizmetleri sendikasına üye emekçiler (VERDİ) %75’lik bir katılımı, grev eylemlerini sürdürme kararı aldılar... LO (15.05.2015)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

İndignes'lerden (Öfkeliiler) Podemos'un seçim ihtiraslarına

İspanya'da 1978'den sonra, Franko rejimi ardından çok partili döneme geçildi ve bazıları ülke çapında olmak üzere bir çok parti ortaya çıktı. Bu partilerin çoğu yerel seviyede kaldı ve ülke çapında iki temel parti ön plana çıktı. Bunlardan biri sağcı Halk Partisi (PP) ve diğeri ise Sosyalist Parti (PSOE). Bu iki parti son 32 yıl boyunca sırayla hükümet oldu. Hem ülke seviyesinde hem de yerel seviyelerde yaptıkları ittifaklarla çoğunluğu elde ettiler. Tüm bu hükümetler, kapitalistlerin çıkarlarını savundu ve toplumu gerilere götürdü.

Bu yıl artık iktidara yeni bir parti aday oldu ve seçimleri fırsat bilerek iktidar olmak istiyor. Bu parti Podemos'tur (Biz de yapabiliriz). En çok tanınan lideri ise Pablo Iglesias'tır. Bu parti 1 yıldan daha az bir zaman önce kuruldu ve Mayıs 2014 Avrupa Birliği seçimlerinde %8 oy olarak 5 Avrupa Birliği milletvekiline sahip olmayı başardı. Podemos, 2015 seçimlerini fırsat bilerek hükümet olmayı hedefliyor. Endülüs eyaletindeki son yerel seçimlerde %15 oy alarak 15 milletvekili elde ederek önemli bir ilerleme gösterdi.

Ancak ekonomik krizin bedelini ödemeye devam eden kitlelere Pablo Iglesias ve etrafındakiler ne öneriyor? Iglesias, Sexta TV (6'ncı kanal) kanalı üzerinden güzel sözler söyleyerek kitlelerin beğenisini elde etti. Iglesias bu TV programlarında, iktidar çevrelerini teşhir etti, zenginleri

eleştirdi ve rakiplerini susturdu. Cesurca davrandı ve kazandı.

Genç bir lider olan İglesias'ın ünü, sıfırdan başlamadı. O milyonlarca insanın öfkesi ve değişiklik isteme arzularını ifade etti. O ne vaatlerde bulundu ne de bir program sundu; sadece kitlelerin isteklerini dile getirdi, sadece onların öfkelerini değil, aynı zamanda gençlerin, hiçbir geleceği kalmayan ve değişiklik isteyen küçük burjuvaların hislerine tercüman oldu. Ama İspanya, bu seçim aşamasına 8 yıl süren mücadeleler sonucunda vardı. Podemos'a yönelen kitlelere bu parti ne öneriyor? İşte bu sorulara kısaca cevap vermeye çalışacağız.

Kitlelerin öfkelerini iyi kullanmasını bilen parti

Podemos liderlerinin önemli bir kısmı sosyalist PSOE'nın uzun yıllar iktidarda uyguladığı işbirlikçi siyasetlere tepki gösteren çevrelerden geliyor. Bunlar ATTAC, Komünist Parti gençlik kollarından, doğrudan demokrasiyi savunanlardan veya radikal öğrenci sendikası çevrelerinden geliyor.

Dünya ekonomik krizi bütün ülkeleri iyice sarstı. İspanya bunlar arasında en çok darbe yiyenlerinden biri. 40 yıllık refah döneminden sonra, başta inşaat sektörü olmak üzere büyük bir çöküş yaşandı; bundan en çok etkilenenler ise sömürülenler, düşük ücretlerle çalışanlar, işsizler oldu. Ancak diğer yandan büyük patronlar, bankacılar,

büyük şirketler devlet kasalarını boşaltarak ceplerini doldurmaya devam ettiler. Krizin bedelini ise istihdam azalması, ücretlerin düşürülmesi, geçici ve güvencesiz işlerin artırılması sonucu kazançları iyice düşen ücretliler ödedi. Milyonlarca emekçi işsizliğe mahkum oldu; işsizlik oranı 2007'de %10 civarında iken 2014 yılında %23.7'lere tırmandı... Emeklilik aylıklarında ve çalışanların ücretlerinde çok ciddi kesintiler oldu. Kredi ile ev alanlar, kiralarını ödeyemeyenler sokağa atıldı. Su, elektrik, gaz faturalarını ödeyemeyenlerin suyu, elektriği, gazı kesiliyor. Milyonlarca insan, yardım derneklerinin yardımları ile geçinmeye çalışıyor.

İşte tüm bu yaşananlara karşı gelişen isyanlar, Podemos'un kurulmasını hiç de beklemedi. Mayıs 2011'den itibaren başlayan, 15 Mayıs isyan hareketi, biriken öfkelerin patlamasıydı. Podemos'un oluşumunu anlamak için solcu geçinen Zapatero hükümetinin 2004-2011 yılları arasında yaptığı saldırılara karşı düzenlenen protesto eylemlerini unutmamak gerek.

“15 Mayıs'tan” Pablo Iglesias'ın partisine

Bu toplumsal gerilemeye karşı ilk büyük tepki 15M (15 Mayıs 2011'de) eylemi ile başladı. Gençliğin farklı çevreleri; geleceği olmayan öğrenciler, ne diploması ne de geleceği olmayan gençler harekete geçti

ve emekçiler ile işsizlerin de katıldığı bir hareket başladı. İlk aşamadaki eylemleri, bazı sembolik yerleri, yani “kentlerdeki önemli meydanları” işgal etmek oldu. Ardından haftalarca, aylarca ve hatta yıllarca süren toplantılar tertiplendi. Hatta bazıları bunu devam ettiriyor.

Bu hareket, zaman içerisinde yüz binlerce kadın ve erkeği eyleme geçirdi. Hepsisi de semtlerindeki eylemlere katıldı.

15M hareketi sonucu, semtlerde ve kentlerde aylarca süren ve toplantılar yapan oluşumlar ortaya çıktı. Bunlara paralel olarak emekçiler arasında, kamu sektöründe, sağlık ve eğitim alanlarında da örgütlülükler ortaya çıktı.

Tüm bu farklı oluşumların önderleri, eylemlerini birleştirme yollarını arıyordu. 2013 yılındaki iki genel grev girişimi büyük bir başarı ile sonuçlandı. Ama tertipledikleri eylemlerden tartışmasız bir şekilde en başarılı olanı, 22 Mart 2014’de bir milyondan fazla kişinin katıldığı “onurumuzu koruyalım” yürüyüşü oldu. Katılım gerçekten takdir ediciydi ama daha da önemlisi çok başarılı bir şekilde tertiplenmiş olmasıydı. Bütün bölgelerde, kentlerde yürüyüşe katılanlar örgütlü hareket etti... Madrid’de biten yürüyüş esnasında konuşanların tümü işçi sınıfı adına söz aldı. Herkesin ortak şiarı; “ekmek, iş ve ev” idi.

Bu muazzam eylemin itici gücü, umudu ve protesto biçimi, işçi sınıfının sorunlarını gündeme taşıyordu. Podemos’un ise derdi bu değil.

Podemos bir siyasi alternatif olma derdinde

İşte bu kitle eylemleri ortamında, 2014 Avrupa Birliği’nin

parlamento seçimlerinde Podemos, bir siyasi oluşum olarak ortaya çıkıp “başka bir siyaset mümkün” siyasetini işlemeye başladı. Aslında bunun özü ABD’de Obama’nın “yes we can” (yapabiliriz) şiarına benziyor.

Tamam ama nasıl bir mücadele ile?

Podemos’un lideri Iglesias açıkça şunu ifade etti: Demokratik seçimlerle! Iglesias açıkça hedefe ulaşmak için toplumsal mücadeleye veya işçi sınıfı mücadelesine gerek olmadığını anlattı. Onun temel amacı bir parti oluşturup, seçimleri kazanmak ve bu yolla yetkileri ele geçirmek. Ondan sonraki aşama ise kendi deyimiyle, doğrudan demokrasi uygulamak. Ama bunu hangi siyaseti uygulamak için yapacak? Bu konu kasıtlı bir şekilde belirsiz kalıyor.

Podemos çok eleştirse de işçi sınıfı hareketi dışındaki bir oluşum

Podemos’un kökleri, sosyalist PSOE ve sosyal demokrat oluşuma içerisindeki tepkili çevrelerin “geçiş” süreci yaşamasıyla ortaya çıktı. İspanyol Voz Obrera’lı (İşçi Sözü) yoldaşlar bunu şu şekilde ifade ediyor: “Podemos’un seçim alanında ortaya çıkabilmesi kitle eylemlerinin güç dengesini değiştirmesiyle mümkün oldu. Seçimler, kitle eylemliliklerinde bir gerileme ve seçim beklentilerinde bir artış, özellikle 2014 Avrupa Birliği seçimlerinden sonra, gündeme yerleşmeye başladı. Avrupa Birliği seçimlerinden sonra Pablo Iglesias’ın temel hedefi, seçim oldu. Iglesias önce bir medya yıldızı olarak ortaya çıktı ve ardından da iktidarın yolsuzluklarının, işsizliğin ve

kapitalistlerin toplumsal hırsızlıklarının etkilerine karşı isyan eden kitlelerin siyasi ilgisini çekmeye başladı. Bu dönem içerisinde yapılan bütün eylemler, Iglesias şahsında ve partisinin ekseninde gündeme getirilmeye başlandı. Yapılan bütün kamuoyu yoklamaları Iglesias’ın bir yıldız gibi parladığını ve partisinin oy oranının arttığını gösteriyordu.”

Yoldaşlar ayrıca şunları ekliyor: “Podemos’un olumlu yanı, krizden bıkip usananların seçim yoluyla bunu ifade edebilme olanaklarına kavuşmuş olmalarıdır.” Ama bir de şunu ekliyorlar: “Ancak bu parti hedefini, bütün stratejisini ve bütün amaçlarını seçim ekseninde oluşturup her şeyi kapitalist demokrasi çevresi ile sınırlı tutuyor.” Yani burjuvazi yine iktidarda kalacak ve ondan demokratik davranması istenecek. Halbuki Pablo Iglesias devlet aygıtının neye hizmet ettiğini çok iyi biliyor. Iglesias’ın sorunu, kapitalistleri ve banka sahiplerini çok eleştirse de, onların iktidarına dokunmadan, ekonomik ve siyasi güçlerini incitmeden, kitleleri, iktidarı değiştirmenin mümkün olduğuna ikna etmek.

Aslında Iglesias’ın esas hedefi burjuvaziye karşı mücadele edip kitlelerin temel çıkarlarını savunmak değil.

Podemos’a göre, tarihi açıdan bakıldığında işçi sınıfını temel alan bir siyaset artık geçerli değil. Iglesias sadece halktan söz ediyor. Ona göre toplumu yıkıma götüren burjuvazinin iktidarı değil; ona göre esas sorun iktidarı tekeline tutan bir “kastın” uzaklaştırılması ve “taban demokrasisinin uygulanmasıdır.”

Podemos yöneticileri için sınıf mücadelesi kavramı ve hatta komünizm fikri bile artık geçerli değildir. LCD (Nisan 2015)

Anma... Anma... Anma...

15-16 Haziran'ı yeniden hatırlamak

Renault işçileri başta olmak üzere ücretlerini arttırmak ve Türk-Metal'in sendika ağalarından kurtulmak isteyen metal işçilerinin bir kısmı kendini, "Harranlı işçiler" olarak ifade ettiler. "Kibar Feyzo" filminden alınan bu nitelendirme, işçilerin sendikalı olmanın yanı sıra birlik olmanın önemini ve anlamının bilincinde olduklarını çok iyi anlatıyordu.

Bugün, iyi çalışma ve yaşam koşulları yanı sıra iyi bir sözleşmeyle patronlardan taleplerini almak için sendika bürokratlarından kurtulmak isteyen metal işçisi, 1970'te aynı nedenle bu kez sendikalarını korumak için mücadele etmişti.

Dönemin Demirel hükümeti, sendikanın sözleşme ve grev yapma yetkisini zorlaştırma hedefiyle bazı yasalarda değişiklik yapmayı hedefliyordu. Amaç o dönem yaygın olan ve işçilerin mücadelesiyle kurulmuş olan mücadeleci iş yeri sendikalarını ve DİSK'in kapatmaktı.

Yasa değişikliğini hazırlayan milletvekili komisyonu üyelerinin bir kısmı, CHP'li ve aynı zamanda Türk-İş'e bağlı ve daha sonra DİSK'li sendikaların genel başkanlarıydı.

Yasa değişikliğinin ardında güçlü patronlar vardı. Hükümet, patronların emirlerini yerine getiriyor, Ecevit'in CHP'si de, hükümete yardımcı oldu.

1960'tan sonra, Ford, Fiat, Mercedes, Renault, Pirelli, Unilever, Goodyear, Grundig, Philips, Sandoz, Erdemir, İsdemir, Oyak gibi büyük sanayi işletmeleri kuruldu. Fabrikalarda her gün

on binlerce işçi, fabrika üretim sistemi yoluyla örgütlenmeyi, örgütlü çalışmayı öğrendi. İşçiler, İstanbul, Ankara, İzmit, İzmir ve Adana gibi sanayi şehirlerinde, fabrikaların çevresindeki gecekondu mahallerinde yaşıyordu.

1970'te DİSK'e üye 100 bin, Türk-İş'te 600 bin ve o dönem yaygın olan bağımsız sendikalarda ise 400 bin işçi örgütlüydü. Her yüz iş yerinin 60'ında sendika vardı. 1970'te kayıtlı çalışan 3 milyonu aşkın işçinin 1 milyon 250 bini sendikalıydı. Yani işçiler, bu günden çok daha örgütlüydü.

O dönem de, özellikle kamuda, petrol tesislerinde veya demiryolu gibi önemli iş kollarında grevler, hükümetçe erteleniyordu.

Patronların emriyle siyasi partilerin hazırladığı yasanın mecliste görüşüldüğü 15 ve 16 Haziran günlerinde, İstanbul ve İzmit'te işçiler, en modern ve en büyük 173 işletme ve fabrikada üretimi, bantları durdurup fabrikalarını bırakıp yürüyüş yaptılar.

Bugün metal işçilerinin yaptığı gibi işçi sınıfının temel taleplerinden biri olan sendikal özgürlüğü savundular. İşçilerin tepkisi yayıldı; sonraki günlerde ve aylarda, Adapazarı, Bursa, Eskişehir, Ankara, Adana, İzmir ve Zonguldak, Gaziantep gibi sanayi şehirlerinde devam etti.

Çalışan her yüz işçiden beşi, sendikalı her yüz işçiden onu, 150 bini aşkın işçinin katıldığı, Türkiye tarihinin en kalabalık işçi eylemleri sadece

kapsadığı işçi sayısı açısından değil, militanlığı açısından da çok önemli. Çünkü bu mücadelede işçi sınıfı, toplumdaki önemini ve toplumsal mücadeledeki önder rolünü ortaya koydu. İşsizler, yoksullar, gençler, kendine sol diyen tüm kesimler, işçilerin peşinden harekete geçti.

İşçiler, üretimi durdurmakla yetinmediler, sokakları fethettiler, polis ve askerle çatıştılar, karakolları, devlet dairelerini bastılar. İki gün boyunca İstanbul ve İzmit'te yaşam durdu. İşçileri bakanı, işçiler yolları kestiği için İzmit'ten öteye geçemedi. 16 Haziran günü İstanbul ve İzmit'te 3 ay sıkıyönetim ilan edildi.

Bu mücadelenin sonucunda 5 bini aşkın işçi işten atıldı. Binlerce işçi yargılandı ya da aylarca hapis yattı, binlercesi kara listeye alındı. Ancak burjuvazi işçilerin mücadelesi karşısında geri adım atmak zorunda kaldı, yasa uygulanamadı.

40 yıldan uzun bir zaman sonra, işçi sınıfı hala benzer talepleri için mücadele ediyor. Evet, patronlara yine diz çöktürüyor, değişmez denemeleri değiştiriyor, sendika bürokratlarını silip süpürüyor, toplumdaki gücünü gösteriyor. Tüm bunlara rağmen, 15-16 Haziran mücadelesinde olduğu gibi sendikal özgürlük, daha iyi ücret ve yaşam koşulları için değil, aynı zamanda sömürü düzenini yok etmek için örgütlenme ihtiyacı devrimci işçiler için aşılması gereken bir hedef olmayı sürdürüyor. (03.06.2015)

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1.5 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>
E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 9 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 18 TL/ 5 Pound